

ЗА СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКІ КАДРИ

№ 2 (1251)
ВІВТОРОК
8
СІЧНЯ
1980 року
Ціна 2 коп.

Газета видається з вересня 1956 року

Орган парткому, ректорату, профкому і комітету ЛКСМУ
Української ордена Трудового Червоного Прапора сільськогосподарської академії

НАЗУСТРІЧ 110-Й РІЧНИЦІ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ В. І. ЛЕНІНА

СЕМІНАР КОМСОМОЛЬСЬКОГО АКТИВУ

Відбувся черговий семінар слухачів відділення комсомольської роботи університету молодого лектора і лекторської майстерності УСГА. На нього були запрошені члени всіх факультетських комсомольських бюро вузу. З доповіддю перед учасниками семінару виступила секретар ЦК ЛКСМУ Людмила Швецова.

Як відмітила доповідачка, великі можливості для класового загартовування молоді, виховання її в дусі ленінських заповітів, відкриває перед комсомольцями підготовка до святкування 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна.

III Пленум ЦК ВЛКСМ схвалив ініціативу комсомольців завершити черговий етап Ленінського заліку «Рішення XXV з'їзду КПРС — в життя!», присвячений ювілею вождя, Всесоюзною Ленінською перевіркою. Вона розглядається, як органічне завершення третього етапу заліку — змагання за право бути сфотографованим у місті Ульяновську біля Пам'ятного Червоного прапора ЦК КПРС, яким нагороджено комсомол на честь 60-річчя ВЛКСМ.

Важливими складовими Ленінської перевірки є Ленінський урок «По-ленінськи вчимося комунізму, будемо комуністи, громадсько-політична атестація під девізом: «Товариш Ленін, я Вам доповідаю».

У дні атестації рекомендується провести місячник розповсюдження літератури під девізом: «Книгу Леніна — в кожну сім'ю». Завершується атестація комсомольськими зборами з порядком денним: «З іменем Леніна, під керівництвом партії — на труд і на подвиг».

При підготовці до Ленінсь-

кої перевірки комсомольським організаціям груп, курсів і факультетів потрібно зосереджувати увагу на актуальних завданнях комуністичного виховання, що впливають із постанови ЦК КПРС «Про подальше поліпшення ідеологічної, політико-виховної роботи», постанови ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР «Про подальший розвиток вищої школи і підвищення якості підготовки спеціалістів».

«Ніщо не підносить так особу, як активна життєва позиція, свідоме ставлення до громадського обов'язку, коли єдність слова і діла стає повсякденною нормою поведінки. Виробити таку позицію — завдання морального виховання». Ці слова Леоніда Ілліча Брежнєва — керівництва для дії для кожної комсомольської групи курсу, факультету.

Крім високої професійної підготовки, вуз покликає формувати у молоді людини якості політичного бійця, який здатний відстояти ідеї чистоту марксизму-ленінізму з класових позицій.

Добре вчитися — обов'язок кожного студента вузу. І комсомольські організації груп повинні систематично контролювати успішність студентів, повсякденно турбуватися про створення у колективах груп атмосфери високої вимогливості та товариської взаємодопомоги. І в навчанні, і в громадській роботі завжди потрібно прагнути до максимальної діловитості й оперативності.

На жаль, є ще студенти, які безвідповідально ставляться до навчання, не цікавляться громадською роботою. Такі упущення потрібно виправляти

комсомольським організаціям колективів наполегливо і послідовно.

Комсомольська група у вузі має великий вплив на становлення, формування взаємин студентів. І це відчутно позначається на рівні виховної роботи. Значне місце у своїй практичній діяльності комсомольська група повинна відводити контролю за виконанням громадських доручень.

В індивідуальному підході до людини важливе місце займає моральне і матеріальне стимулювання. Для цього слід використовувати такі засоби, як нагородження грамотою, занесення на Дошку пошани, вручення значка «За відмінне навчання», присудження іменних стипендій.

Особливої уваги заслуговує втілення в життя кожною молоді людиною гасла особистого комплексного плану «Вчимося комунізму — будемо комуністи». Тут потрібно підходити творчо, з перспективою, розуміючи, що основа майбутніх успіхів закладається заздалегідь. Дуже важливо, щоб комсомольські організації органічно поєднували колективність в роботі з особистою відповідальністю за доручену справу. Єдність слова і діла повинні стати нормою поведінки і життя кожного майбутнього спеціаліста.

Слід частіше проводити зустрічі з випускниками, відомими вченими, які допоможуть студенту ефективніше використовувати час навчання для того, щоб у майбутньому кожен випускник міг творчо застосувати здобуті у вузі знання.

Ю. КАРМАЗІН.

РОЗПОЧАЛАСЬ СЕСІЯ

ПОРА ЗВІТУ

Мабуть, я не скажу нічого нового, коли ще раз нагадаю, як швидко пролітають напружені студентські роки. Ми, студенти 4 групи, ще раз пересвідчилися в цьому на власному досвіді: тільки-но почався третій рік нашого навчання в академії, а ось вже перед нами наша сьома сесія.

Особливої значимості набувають сесії, що включають іспити з суспільних дисциплін — адже це ще один екзаме́н на нашу громадську свідомість. Ось і зараз з великою відповідальністю готуємось ми до іспиту з історичного матері-

лізму. Протягом ущільненого семестру довелось опрацювати велику кількість матеріалу. На лекціях, які читала нам доцент кафедри марксистсько-ленінської філософії О. Г. Приймак, на семінарських заняттях, під час самостійної роботи ми намагалися якнайглибше опанувати марксистську теорію суспільства, ретельно вивчати першоджерела — твори класиків марксизму-ленінізму і партійні документи. Більшість з нас, майбутніх ветеринарних

лікарів, розуміє, що після закінчення академії у нашій самостійній роботі нам знадобляться ці знання, щоб краще усвідомити своє місце у суспільстві, на новий рівень підняти соціалістичне сільське господарство і біологічну науку.

...А поки що наших студентів можна знайти у читальних залах, бібліотеках, наукових кабінетах кафедр. Розпочалась сесія — пора чергового звіту за студентську працю.

П. КАПЦА,
староста 4 групи III курсу ветфаку.

РЕЗЕРВИ — В ДІЮ

Перша студентська сесія для першокурсників агрономічного факультету вже яскрава сторінка історії. Спочатку назву декілька цифр. На 4 екзаменах майбутні технологи полі одержали 98 п'ятірок. На курсі три відмінники. Це комсомольці Віталій Чипиник, Володимир Скочко, Віктор Сотников.

Відмінні і добрі знання показали під час сесії і 25 випускників сільськогосподарських технікумів.

Перед на курсі ведуть комсомольські активісти: Вадим Калініченко, Сергій Горбач, Юрій Лисенко, які добре усві-

домили, що добросовісне ставлення до громадських справ і навчання — основні критерії, які характеризують сумлінність студента. І, як результат, у залюкових книжках цих юнаків тільки добрі і відмінні оцінки.

Протягом семестру виняткову увагу студенти надавали вивченню історії КПРС, старанно опрацювали першоджерела В. І. Леніна. Всі дні попередніх сесій були наповнені

студентськими турботами — більше засвоїти, пізнати, зрозуміти. А результати екзамену радують: студенти третьої групи на іспиті з історії КПРС отримали 15 п'ятірок.

Ведучи мову про здобутки курсу на першій сесії, ми не маємо права забувати і про недоліки. Бо деканат не може задовольнити те, що деякі студенти отримують на сесії двійки з фізики та хімії. Є і ряд інших хиб, які необхідно якнайшвидше ліквідувати. Віриться, що з цим завданням першокурсники справляться успішно.

П. БОГДАНЧИК.

НАЗУСТРІЧ ВИБОРАМ!

ПРАЦЮЮТЬ АГІТПУНКТИ

Яскравими вогнями спалахують кожного пещора вікна 46 виборчої дільниці, яка знаходиться у 8 гуртожитку. Після заняття приходять сюди студенти і співробітники, щоб ознайомитись з «Положенням про вибори», переглянути у затишній обстановці періодичні видання.

Активно включилися в роботу активісти II—V курсів факультету механізації сільського господарства, яких очолюють старші агітатори В. Калайда, Ф. Некряч, Ю. Максименков, О. Катренко та Г. Гаврилюк. Складаються і уточнюються списки виборців, регулярно проводяться бесіди в агітпунктах та кімнатах студентів.

Велику допомогу в роботі агітпункту надають і викладачі кафедр суспільних наук, які особливо увагу приділяють зустрічам з тими, хто готує вступити перше.

На знімках: викладач кафедри історії КПРС Анатолій Іванович Кушнір проводить бесіду з виборцями по матеріалах листопадового (1979 р.) Пленуму ЦК КПРС (фото зверху).

Уважно знайомляться з «Положенням про вибори» першокурсники факультету механізації сільського господарства П. Марчук, О. Лакодій, І. Ілляш та В. Зубкович, адже наступні вибори для них — перші в житті.

Всі вони на «відмінно» закінчили середню школу, а тепер також успішно складають свою першу сесію в Українській сільськогосподарській академії.

Г. СІРЕНКО,

асистент кафедри виробничого навчання.

Фото О. Левченка.

Приймаємо естафету

Здавня пишається наш факультет активною участю у громадському житті академії. Насичене життя студентів, кожний день сповнений нових турбот і відкриттів. Та одна зимова двина назавжди ввійде яскравою сторінкою в життя кожного комсомольця 2 групи I курсу.

В цей день наші старші товариші, випускники лісогосподарського факультету, передали нам почесну естафету: незабутній в історії ленінського комсомолу пам'ятник буремних 20-х років — Корчагінську вузькоколійку.

На місці події від імені комітету комсомолу УСГА виступила Юлія Йолкіна. Вона підкреслила урочистість і важливість моменту, значення цього пам'ятника історії в житті комсомолу країни. Досвідом практичного догляду за історичним місцем поділився п'ятикурсник Петро Степаненко. Кращі комсомольці групи Василь Сердюк і Ольга Дударик поклали живі квіти до меморіальної дошки на честь будівників вузькоколійки. Цей момент назавжди закарбувався в серцях присутніх. Приймаючи від імені своїх товаришів символічну естафету, комсорг групи В. Сердюк завірив комітет комсомолу, старших товаришів, що історична пам'ятка переходить в надійні руки. Приклад героїчної праці комсомольців двадцятих, сказав він, буде завжди сяяти перед нами, комсомольцями вісімдесятих.

І. МАРТИНОВ,
староста 2 групи I курсу лісогосподарського факультету.

НА ДОПОМОГУ НАСТАВНИКУ

За рядком постанови

В суспільстві зрілого соціалізму не повинно бути правопорушень і злочинів. Розумом, героїчною працею покоління у нас створені величезні матеріальні і духовні цінності, з кожним днем зростає рівень життя людей, підвищується їх культура. Конституція СРСР на ділі гарантує кожному з нас такі права і свободи, про які людина в буржуазному суспільстві може тільки мріяти. І, передусім, право на працю, на відпочинок, на охорону здоров'я, на матеріальне забезпечення в старості тощо.

Таким чином, в нашому суспільстві — суспільстві реального гуманізму, дійсної демократії, високої організованості, ідейності і свідомості трудящих — не існує соціальної бази для правопорушень, злочинів, відхилень від норм нашої моралі.

Соціалістичне суспільство, на відміну від буржуазного, де бідність, злиденність, неосвіченість і безкультур'я, створюють сприятливу основу для морального розкладу людини і розповсюдження злочинності, є суспільством, яке будується на засадах дійсного демократизму, повної рівності. Всі громадяни у нас рівні перед державою, перед законом, по відношенню один до одного.

Чим же пояснити прояви злочинності, інших правопорушень, певну життєвість антигромадських вчинків, що мають місце в нашому житті? Це пояснюється, передусім, низькою поки що свідомістю окремих людей, які віддали у своєму духовному розвитку. Традиції минулого, відголоски старих соціально-економічних відносин, поглядів, норм знаходять ґрунт в їх свідомості, виявляються в їх злочинній, аморальній поведінці. Такі прояви — чужі і ворожі нашому ладу, нашому способу життя.

Величезні втрати несуть держава, суспільство, громадяни через страшенне зло — пияцтво. Кожен п'яниця — потенційний порушник трудової і державної дисципліни, злочинець. Карна статистика свідчить: 90 процентів прогулів на роботі — наслідок пияцтва, 60 процентів злочинів здійснюються у нетверезому стані, 94 вбивства зі 100 здійснено особами у стані сп'яніння. А зруйновані сім'ї, розбите життя, покалічене дитинство....

Величезний зиск наносять народному господарству марнотратство, безгосподарність, нехлюйство та їх постійний супутник — крадіжки. Помічено, там, де як слід не ведеться облік продукції, що виробляється, не налагоджений дієвий контроль за витратами коштів, сировини, матеріалів — вільно почують себе злочинці, любителі поживитися за чужий рахунок.

Велика матеріальна і моральна шкода від неробства, спекуляції, хабарництва, які розбещують людей, розвивають у них егоїстичні нахили.

Висновок із всього сказаного випливає один: «мирне співіснування» з антигромадськими явищами неприпустиме; у боротьбі з ними не повинно бути байдужих, сторонніх спостерігачів — це зло заважає нам усім. «Корисливість, приватновласницькі тенденції, хуліганство, бюрократизм і байдужість до людини, — підкреслював Генеральний секретар ЦК КПРС, Голова Президії Верховної Ради СРСР товариш Л. І. Брежнев у Звітній доповіді Центрального Комітету ХХV з'їзду партії, — протистоять самій суті нашого ладу. В боротьбі з подібними явищами необхідно у повній мірі використовувати і думку трудового колективу, і критичне слово преси, і методи переконання, і силу закону — всі засоби,

що знаходяться в нашому розпорядженні».

Духу цього важливого положення партії цілком і повністю відповідає постанова ЦК КПРС «Про покращення роботи по охороні правопорядку і посилення боротьби з правопорушеннями».

Постанова ЦК КПРС — яскраве свідчення тієї постійної турботи партії, яку вона проявляє про те, щоб в нашому суспільстві, кожній його клітині панувала здорова моральна атмосфера, обстановка поважливого ставлення до закону, до норм і правил соціалістичного співжиття, довіря до людини і вимогливості до неї. За останні роки багато, зокрема, зроблено для зміцнення соціалістичної законності і правопорядку — удосконалення законодавства, покращення діяльності органів міліції, суду, прокуратури, підвищення ролі громадськості в справі охорони правопорядку, — що створює умови для викоринення всіляких порушень, ліквідації злочинності і причин, що її породжують.

В своїй постанові Центральный Комітет визначає чітку перспективу подальшої роботи в цьому напрямку на тривалий період. Цей документ — конкретна програма цілеспрямованої діяльності, комплексного підходу і єдності дій партійних, державних, адміністративних, господарських, профспілкових, комсомольських та інших громадських організацій, широкої громадськості у боротьбі з аморальними вчинками.

Радянський правопорядок забезпечує інтереси всього народу, кожної сім'ї, кожного громадянина, і захист його — справа всенародна. Нарешті, непримиренність до несправедливості, неробства, нечесності, кар'єризму тощо — один з основних принципів морального кодексу будівника комунізму, наш конституційний обов'язок. Добросовісно виконувати його — наша кровна справа.

М. ГЕТЬМАН.

РЕКОМЕНДОВАНА ЛІТЕРАТУРА:

- Грибанов В. П. Ответственность за нарушение гражданских прав и обязанностей. М., Знание, 1973.
- Демократия и право в развитии социалистическом обществе. М., Мысль, 1979.
- Держава і право розвинутого соціалізму. К., Політвидав України, 1974.
- Глазырин В. В. Дисциплина, ответственность, самоконтроль. М., Юридическая литература, 1979.
- Жоги Н. В., Мельникова Э. Б. Закон обо мне и мне о законе: что должны знать молодые люди о советских законах. М., Молодая гвардия, 1971.
- Егоров А. П. Социализм и личность, ее права и свободы. Вопросы философии, 1979.
- Иванов С. А. Советское трудовое право. М., Наука, 1978.
- Именем закона. М., Молодая гвардия, 1976.
- Колдаев В. М. Как управляет Советское государство. М., Юридическая литература, 1978.
- Лукашева Е. А. Социалистическое правосознание и законность. М., Юридическая литература, 1973.
- Марчук В. М., Николаева Л. В. Принципы радянського державного управління. К., Знання, 1979.
- Молодежь и Советское законодательство. М., Юридическая литература, 1977.
- Закон в ім'я людини. К., Політвидав України, 1978.

ЛЮДИ НАШОЇ АКАДЕМІЇ

ПОРУЧ З НАМИ

Доценти кафедри історії КПРС академії Валентину Яковичу Хоменку 2 січня цього року виповнилося п'ятдесят років.

Виходець з селянської родини на Житомирщині, він завдяки своїм здібностям, енергійності й працелюбству успішно закінчив факультет журналістики Київського державного університету імені Т. Г. Шевченка, аспірантуру на кафедрі історії КПРС Київського педагогічного інституту імені Горького і став одним з провідних викладачів марксистсько-ленінської теорії і практики в академії.

Коли Валентин Якович прийшов на кафедру історії КПРС нашої академії в 1968 році, він мав за плечима вже вісім років активної діяльності на ниві журналістської роботи, починаючи від літературного редактора відділу пропаганди Запорізького обласного комітету Компартії України, потім літературного співробітника обласної газети «Запорізька

правда», далі — інструктора сільськогосподарського відділу цього ж обкому. У цей період він випробовував і відточував пропагандистське слово і перо на публіцистиці.

Роки навчання в аспірантурі Валентин Якович присвятив вивченню і популяризації славної спадщини одного з фундаторів Комуністичної партії і Радянської держави, видатного діяча ленінської плеяди Анатолія Васильовича Луначарського, який зв'язав своє життя з політичною боротьбою, який стояв у гущі політичних подій і жив бурхливим життям нашої партії.

Ні наслідки небаченої спустошливої війни, ні страшна розруха, викликана нею, ні відмови близьких не завадили В. Я. Хоменку всією своєю суттю тягнутися до знань, пізнання науки. З того часу він присвятив своє життя, діяль-

ність, весь свій хист, всього себе пізнанню складних суспільних відносин.

Валентин Якович завжди намагається бути чесним з самим собою, він володіє здібністю дивитися фактам прямо в лице, без упередженості бачить їх в усій єдності. Він — людина широкої душі, повна ентузіазму і, в той же час, здорового глузду.

Вступивши до лав Комуністичної партії в 1959 році, Валентин Якович виявився гідним високого звання комуніста, який словом і ділом зміцнює її зростаючий авторитет.

Добрим лектор, зразковий викладач, вдумливий науковець — таким ми щоденно бачимо його в колективі, в житті. Залишається тільки поздоровити Валентина Яковича з славним ювілеєм і побажати йому нових успіхів в праці і житті. **В. МОЙСЄНКО,** секретар парторганізації кафедри історії КПРС, доцент.

«Тихо, йдуть екзаменні!». Фотохуд Г. Аркадьєва.

РОЗПОВІДЬ ПРО ТОВАРИША

ДОРОГОЮ БАТЬКІВ

У народі існує старе прислів'я: «Хороших людей багато. Зумій їх знайти». Здавалося б, чому їх потрібно шукати, справжню людину зразу побачиш. Але життєвий досвід вчить, що це не так. Як у відомій байці Крилова — тільки порожня діжка шумить, а повна котиться тихо. Так і деякі люди: мовчки роблять свою справу. Основний закон їх життя — праця, що приносить їм духовне задоволення.

Михайло Кислеченко з дитинства звик до коліткої праці. Привчали його до цього, як і молодшого брата, батьки. Досі згадує хлопчик батьківські слова: «Якщо з дитячих років зумієте, сини, відчути смак солоного поту, запах землі-годувальниці, то назавжди ввійде у вас любов до землі, до праці».

Михайло відчуває себе господарем землі, господарем країни. Хлопець не розуміє тих, хто живе за принципом: «Моя хата з краю». Будь-яка робота — його, будь-який непорядок — повинен бути усунений. «З дитинства у нас такого не було, щоб ми з братом ділили: це твоя частина роботи, а це моя, — говорить Михайло — Ми обидва не могли дивитися, щоб мати сама поралась по господарству. Кожен намагався якось допомогти їй».

Мабуть тому і зараз третьокурсник агрофаку Михайло Кислеченко, чи то на суботнику, чи то на сільськогосподарських роботах, віддає праці всю свою юначу енергію. У нього ціла колекція грамот і подяк від колгоспів.

Працьовитість, наполегливість характеризують хлопця у всьому. Так він працює, так він і навчається. На другому курсі він потрапив у лікарню, пропустив майже місяць. Звичайно, відстав від товаришів. Проте, як тільки відчув себе трішки краще, з головою поринув у навчання. Сесію він склав без трійок.

Власне кажучи, нічого дивного в цьому нема, тому що Михайло прийшов до академії не за дипломом і не для задоволення самолюбства батьків, йому потрібні були знання. І він їх здобуває. Здобуває, незважаючи на хворобу. І не бачить в цьому нічого дивного. А в необхідності ґрунтовних знань він переконався на власному досвіді.

...Працював він тоді трактористом у рідному селі Усайки Богуславського району, що на Київщині, у механізованій бригаді по вирощуванню картоплі. Сталось так, що надії на прекрасний врожай не виправдалися — спека, відсутність дощів загубили половину врожаю. Шкода було картоплі. Не згодився Михайло з прихвами погоди, і лягла тоді на стіл голови колгоспу заява від хлопця: «Дідовським методом працювати не можу. Хочу вчитись, щоб привести науку на рідні землі колгоспу».

І ми, його друзі, віримо, що Михайло Кислеченко стане справжнім технологом земель. Рідний колгосп одержить прекрасного спеціаліста.

П. МУЗИКА, слухач відділення журналістики ФГП.

Міжфакультетські наукові зв'язки

В НАШІЙ академії поширюється співдружність науковців різних кафедр і факультетів у вирішенні актуальних завдань науки та виробництва. Про одну з них ми хочемо розповісти.

Науковці кафедри селекції та насінництва УСГА в результаті майже 30-річних досліджень завершили створення нового типу насінневої підщепи для груши. В насадженнях Митницької агрономічної станції є 25 корневласних деревних підщеп. Тепер настає етап перевірки насінневої продуктивності маточних дерев нової підщепи, взаємоперезапилення, швидкості росту їх сіянців на першому та другому роках життя, сумісності з прищепою, строків вступу щеп в плодоношення тощо.

В ході багаторічних випробувань, що тривають з 1974 року, беруть участь науковці кафедри лісових культур лісогосподарського факультету: зав. кафедрою професор П. Т. Кальний і зав. дендророзсадником М. В. Сурман, а також співробітники Боярської дослідної станції лісівництва.

Першу групу саджанців груши на новому типі насінневої підщепи вирощено і в 1976 році науковцями Митницької дослідної станції: кандидатом сільськогосподарських наук М. С. Мовою, старшим науковим співробітником Н. Г. Чепелем, М. С. Громовим, кандидатом сільськогосподарських наук В. Г. Кириченком посаджено в маточно-елітному саду в Митниці.

В листопаді цього року науковці двох співдружних кафедр знов провели заготовлю значної кількості насіння з маточних корневласних підщеп дерев груши і готують насіння для стратифікації. В наступному році на сіянцях місцевих селекційних підщеп буде проведено окуліровку 10—12 тисячам рослин новими сортами селекції УСГА, які будуть використані для виробничого випробування в колгоспах і радгоспах.

Активну участь у проведенні досліджень беруть студенти. Науковці кафедр агрономічного та лісогосподарського факультетів очолюють науковці кафедри лісових культур. Можливість вести дослідження по підщепам і готувати на цьому матеріалі дипломні роботи.

М. ЗЕЛЕНСЬКИЙ, професор.

НАЗУСТРІЧ 1500-РІЧЧЮ
КИЄВА

1. ЗАГАДКА САРКОФАГУ

У 1594 році посол німецького імператора Рудольфа I Еріх Лясота відвідав Київ. Він прамував у Запорізьку Січ, сподіваючись залучити козаків на службу до імператора. Допитливий мандрівник оглянув визначні місця Києва, у Софійському соборі його увагу привернула біломармуровий саркофаг.

У дорожньому щоденнику Е. Лясота зі слів киян записав: «А ще у каплиці у труні з чудового білого алебастру лежить князь Ярослав, син Володимира, разом із своєю дружиною. Гробниця ця, висотою в людський зріст і ще не зруйнована, перебуває майже у первинному вигляді».

Звідки киянам у XVI сторіччі були відомі подробиці більш як п'ятсотрічної давності, звідки вони могли дізнатися, що в саркофазі поховано останки князя Ярослава Мудрого і його дружини Ірини? Неаже ці відомості збереглися за переказами або, можливо, узяті з писемних джерел, що до нас не дійшли? Адже літопис говорить про те, що Ярослав Мудрий помер у 1054 році і був похований у Софійському соборі у мармуровому саркофазі. Ця саме дата з уточненням дня події згадується у запису, видряпаному на стіні в XI ст. Дружина Ярослава Ірина померла у 1050 році, про місце її поховання писемні джерела не згадують.

...Минули століття. Біломармуровий саркофаг Ярослава Мудрого став одним з найцікавіших експонатів Софійського музею у Києві.

Якщо ви відвідаєте Софійський собор, то зліва у боковому Володимирському вівтарі побачите велику мармурову гробницю. Це й є саркофаг Ярослава Мудрого —

фундатора собору. Зовні саркофаг нагадує будиночок з двоххилим дахом і виступами-акротеріями на кутових гранях. На ці виступи в давнину вішали вінки. Гробниця у вигляді будиночка добре відома — така сама форма стародавніх греко-римських саркофагів.

Саркофаг Ярослава має довжину 2,36 м, ширину 1,22 м і висоту 1,8 м. Він складається з двох частин: ящика і кришки, висічених з суцільних брил мармуру. Вага саркофага близько 6 тонн. Площини його, за винятком підвешеної, прикрашені багатим художнім різьбленням давньохристиянського символічного характеру: це складна композиція з виноградної лози з гронами плодів, хрестів, зображень риб і птахів, кипарисів, пальмового листя. Серед них грецькі літери — ініціали Христа тощо. На кришці саркофага є чотири прямокутні заглиблення, закриті мармуровими загушками. Вважають, що під них насипалася земля на знак того, що «тіло віддано землі», як того вимагав християнський поховальний обряд.

У нижній частині саркофага на його східній площині висічений круглий отвір, що порушує первісну орнаментацию. Що це за отвір, з якою метою він зроблений? Адже саркофаги не закопувалися в землю і герметичність була не-

обхідною умовою їх перебування у храмах.

Таємничий саркофаг Ярослава Мудрого не раз привертая увагу дослідників. Хотілося довідатися, коли і де була виготовлена ця гробниця і чи й справді у ній поховані Ярослав Мудрий та його дружина? Яка збереженість поховання? На деякі з цих питань ще у 20-ті роки дав відповідь відомий український мистецтвознавець М. Макаренко. На підставі аналізу орнаментации саркофага він дійшов висновку, що нижня частина гробниці зроблена у Малій Азії в VI сторіччі, у всякому разі — не пізніше VII сторіччя нашої ери. Її замовила якась багата людина, можливо, візантійський чиновник, що й був згодом у ній похований.

У 1936 році саркофаг відсунули від стіни на середину нефа. При цьому для огляду відкрилися неприступні раніше його підвешення і східна стінка.

У тому самому році гробницю дослідили зсередини. У саркофазі виявили велику кількість перемішаних кісток. Ніяких предметів не було знайдено, що свідчило про пограбування саркофага.

Та цього й слід було чекати. Адже у літописі ясно сказано, що у грудні 1240 року Київ був розгромлений монголо-татарськими полчищами Батия.

Друге саркофаг був розкритий у 1939 році. Кістки, виявлені у

саркофазі, піддала ретельному антропологічному дослідженню комісія на чолі з професором В. Гінзбургом. З розрізаних кісток вдалося зібрати два кістяки — чоловічий і жіночий.

Спеціальне вивчення чоловічого кістяка з великою ймовірністю показало, що у саркофазі похований Ярослав Мудрий. Опорними точками цього висновку послужили літописні відомості про князя. Було відомо, що він з дитинства був кульгавим.

Права нога у знайденого в саркофазі кістяка була коротша за ліву через пошкодження тазостегнового і колінного суглобів.

Було також відомо, що Ярослав помер на 76 році життя. За товщиною нашарувань вална на кістках, так званих остеопітів, які з'являються у кожній людині на старість, вчені встановили, що кістяк належав старому у віці близько 80 років. Зріст людини — близько 172—173 см.

Не залишалось сумнівів — це дійсно були останки великого київського князя Ярослава Мудрого.

Щодо жіночого кістяка, то для його визначення літописних відомостей немає. Однак, враховуючи те, що другою дружиною Ярослава протягом усього його київського князіння була Інгігерд-Ірина, яка померла в 1050 році, мабуть у Києві, дослідники саркофага вважали, що це її кістяк, однак покладений він у гробницю не раніше XIII сторіччя.

С. ВИСОЦЬКИЙ.

Майбутні захисники урожаю — студенти факультету захисту рослин нашої академії — невмирущий Ленінський заповіт вчитись, вчитись і вчитись вважають найголовнішою своєю програмою.

Непогано попрацювали вони у минулому семестрі. Після літньої сесії на факультеті 30 відмінників. Самовіддано, з корчагінською впевненістю оволодівають знаннями члени комсомольського бюро факультету Олена Богданова, Ольга Фіалко, Олена Андрішан. Вони власним прикладом ведуть за собою друзів на нові звершення, на виконання більш складних завдань. Підвищується успішність інших студентів.

В основному всі складають екзамени як з суспільних, так і з спеціальних дисциплін на «добре» та «відмінно». Середній бал за літню сесію на факультеті становить 4,03, а в 2 групі III курсу, яка виборола у соціалістичному змаганні першість на факультеті, він становить 4,35. Комсорг саме цієї групи Тетяна Бомікіна кинула рік тому на комсомольських зборах патріотичне слово: «Жодного відстаючого поруч». І всі студенти групи загорілись бажанням позмагатись за першість на факультеті. А зараз підготовлені зимові екзаменаційні сесії, йдучи назустріч 110-й річниці з дня народження В. І. Леніна, колектив групи звернувся у комсомольське бюро факультету з новою ініціативою: «Поруч — жодного трієчника».

Ініціатива схвалена. А від цього у комсомольців де і втоматі дівається, міцніють крила для нової польоту, який під силу тільки завзятым.

На факультеті захисту рослин, поруч з радянськими студентами, здобувають освіту 197 молодих громадян зарубіжних країн. Незважаючи на додаткові труднощі з мовою, наші друзі вчаться з повною віддачею. Так, студентка з ДРВ Дао Кім Оань — відмінниця навчання, а Карін Аппель з НДР вийшла переможницею у республіканському конкурсі студентських робіт і завоювала почесне право брати участь у Всесоюзному конкурсі «Студент і науково-технічний прогрес».

Завтрашні агрономи по захисту рослин наполегливо штурмують вершини знань у стінах хліборобської академії, їх активна життєва позиція зримо проявляється в наполегливому оволодінні теорією марксизму-ленінізму, самостійному опрацюванні творів Маркса, Енгельса, Леніна.

Ось уже три сесії підряд більше 80 процентів студентів факультету здають екзамени з соціально-економічних дисциплін без трійок. Поліпшилась і система самостійного вивчення цих дисциплін. Творче вивчення вічно живо-

го вчення марксизму-ленінізму знаходить своє відображення в особистих комплексних планах.

У центрі уваги деканату, партійного та комсомольського бюро — академгрупа: її комсомольська організація, яка є центральною ланкою виховання у студента високої вимогливості до себе, до товаришів, до колективу.

— У полі зору деканату, — розповідає заступник декана факультету доцент Ю. І. Бойко, — постійно знаходяться наші першоккурсники. Буквально на очах утворюється міцний згуртований колектив.

**ЩОБ ЗДОБУТКИ
БУЛИ
ВАГОМІШИМИ**

Постанова ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР «Про дальший розвиток вищої школи і підвищення якості підготовки спеціалістів» вимагає від нас готувати таких фахівців, які б поєднували в собі риси організатора і дослідника, які б творчо вирішували проблеми дальшого піднесення сільськогосподарського виробництва. Основний критерій оцінки у підготовці спеціаліста — це вмільді майбутнього спеціаліста на основі отриманих знань. Є чим пишатися у цьому відношенні п'ятикурсникам Петру Стамо, Михайлу Волківському, Василю Грозову, Миколі Дулі, Михайлу Токарчуку, які під час виробничої практики працювали в господарствах республіки на посадах агрономів по захисту рослин. За відмінну працю керівництво господарств вручило майбутнім спеціалістам грамоти і надіслало подяки в деканат.

На факультеті склалась добра традиція органічно поєднувати навчання студентів з їхньою дослідницькою роботою. Уже на перших курсах студенти набувають дослідницькі навички в гуртках, готують реферати. Всі старшоккурсники охоплені різними формами науково-дослідної роботи. У ХХХІІІ студентській конференції взяли участь більше половини майбутніх захисників рослин. Дві студентські роботи направлені на всесоюзний, 7 — на республіканський конкурси.

До розмови підключається декан факультету доцент М. М. Кирик: — Колектив факультету удосконалює форми і методи роботи з студентами. Ми не можемо вчити завтрашніх організаторів і ко-

мандрів сільськогосподарського виробництва як, приміром, десять років тому. Саме життя ставить до спеціаліста високі вимоги. Тож основне у фаховій підготовці — це навчити студента самостійно орієнтуватися у лавній інформації, а не лише заучувати лекції з конспектів та підручників. Бо найкращим педагогом, як відомо, є не той, хто вчить, а той, у кого вчаться. А учинись нашим студентам є у кого. На факультеті працює великий колектив досвідчених педагогів. Це член-кореспондент ВАСГНІЛ В. Ф. Пересипкін, професор М. П. Дядечко, доценти О. І. Гончаренко, Г. М. Дима, які щедро діляться своїм талантом і майстерністю, вчать студентів думати, сумніватися і знаходити відповіді на хвилюючі питання.

Практичні заняття на базових кафедрах факультету (ентомології та фітопатології) проводяться по гербарних зразках шкідників і хвороб різних сільськогосподарських культур. Це дає змогу студентам всебічно вивчити живий матеріал. Висока якість знань стає вірним шляхом до професійної майстерності.

Зараз на факультеті 30 відмінників. Майже стільки і ударників навчання. Ось вам і невичерпний резерв — ударники можуть і повинні поповнити ряди відмінників на зимовій екзаменаційній сесії.

Безумовно, найбільше хвилюють першоккурсники. І розмови з ними на комсомольських зборах, в кімнатах гуртожитку дають підстави твердити, що ім в основному бракує навичок самостійної роботи. Саме тому з ініціативи партбюро і деканату було проведено зустріч студентів п'ятого і першого курсів, під час якої випускники поділялись з молодими колегами досвідом багатогранного студентського життя.

Для першоккурсників читається предмет «Введення у спеціальність». Це дає можливість викладачам пояснити студентам взаємозв'язок між дисциплінами, розповісти про вузівські види занять, познайомити з майбутньою спеціальністю.

Важливу роль у навчальному процесі відіграє учбово-виховна комісія, яку очолює відмінниця навчання Олена Андрішан. Головною метою своєї роботи студентка вбачає у вихованні у кожного студента відповідального ставлення до навчання і самовдосконалення.

Зараз успішно складені заліки. Зимова екзаменаційна сесія на ФЗР бере стрімкий розгін. То ж, як кажуть студенти, ні пуха вам, ні пера.

Ю. СЕМЕНЮК.

В лабораторії електрообладнання заняття веде ветеран факультету механізації с. г. Г. І. Чижов. Фото О. Чебукіна.

ПОВЕРТАЮЧИСЬ У МОЛОДІСТЬ

Голосієво, життя моє... Проходячи його засніженими алейми взимку, блукаючи квітучими до ріжками навесні, я немов би повертаю для себе дорожчозначні хвилини своєї юності.

Спогади про неї вже покриті легеньким серпанком, не все чітко проступає крізь нього. А ось роки зрілості, повоєнний час, ніби тільки-но розпочалися. Закриваю очі і бачу себе на своєму робочому місці за кафедрою...

...Після того, як я одержав в Голосієві квартиру і забрав свою сім'ю з села, де вона мене чекала з війни, я з жадою взявся до роботи на кафедрі сільськогосподарських машин. Пройшов, можна сказати, всі посади від асистента до старшого викладача, доцента, професора і завідуючого кафедрою. Доводилося читати лекції на багатьох факультетах. Крім мого рідного факультету механізації сільського господарства, де я читав лекції як з описового, так і з розрахункового курсів, мені доводилося вести учбовий процес і на електрофаці, плодофаці, економфаці і педфаці. Причому на факультеті механізації читав лекції і на заочному відділенні. Всі роки доводилось також читати лекції і на різних курсах підвищення кваліфікації — директорів МТС і радгоспів, головних інженерів і агрономів тощо. Але хіба це все?

Робота викладача у вузі після Вітчизняної війни стала більш багатогранною. Це і настає діяльність, і постійне підтримання зв'язку з виробництвом, і пропаганда знань, і наука, і різноманітні громадські роботи.

У 1954 році я захопився ідеєю удосконалення зернозбирального комбайна. Це, власне, моя студентська ідея. Та якщо тоді я більше займався винахідництвом, то через багато років мною опа-

нувала думка інтенсифікації зернозбирального комбайна за рахунок більш раціонального способу сепарації грубого вороха. А це означало необхідність проведення глибоких теоретичних і експериментальних досліджень. Саме цій ідеї я і присвятив решту часу моєї роботи на факультеті — 14 років.

...Нині я пенсіонер. Останню свою лекцію на факультеті механізації сільського господарства з теорії, проектування і розрахунку сільськогосподарських машин я прочитав 11 червня 1974 року. Ту лекцію я не забуду до кінця мого життя. Коли кінцівку лекції студенти привітали зливою оплесків, а один з них від імені всіх гаряче подякував мені за мою працю і поздоровив з виходом на заслужений відпочинок, в мене болісно заболіло серце.

Та ось вже пройшло майже 6 років мого «відпочинку», але я не пориваю свого зв'язку з моїм рідним факультетом і колективом кафедри. Мені приємно, що там працюють мої учні і вихованці, що нині в їхній праці є якась доля і моєї. А хіба тільки тут? Мої учні живуть і працюють по всій Україні і за її межами. З виходом на пенсію я мимоволі підвів підсумок своєї праці за 40 років. Виявилось, що студентів і курсантів у мене було близько 12 тисяч!

Приїжджаючи тепер в Голосієво, я щоразу милуюсь його чарівністю і молодістю тих тисяч юнаків і дівчат, що виходять з учбових корпусів, заповнюють його центральну асфальтовану вулицю. В такі хвилини мені часто здається, що це ті ж мої вічно нестаріючі студенти з'їхалися на велику традиційну зустріч. А між ними і я.

С. БУБЛИК,
ветеран факультету механізації с. г.

ЗА БЕЗПЕКУ РУХУ

З настанням зими, коли погодні умови і короткий світловий день значно ускладнюють дорожній рух, помітно збільшується кількість нещасних випадків з пішоходами. Досить сказати, що лише протягом останнього місяця 71 пішохід потрапив під колеса транспорту, 10 з них загинули, інші дістали поранення. Це значно більше, ніж, приміром, у серпні місяці, коли було зареєстровано 53 наїзди на пішоходів, сім з яких закінчилися трагічно. Здавалося б, оскільки інтенсивність руху взимку значно нижча за літню, і нещасних випадків з пішоходами повинно бути менше. А виходить навпаки. В чому ж тут справа?

В першу чергу в тому, що в цей період розвиднюється лише о дев'яті години, а сутеніє вже о п'ятій вечора. Тобто це непряма

УВАГА — ЗИМА!

причина збільшення кількості наїздів на пішоходів, а безпосередня полягає в психології самих учасників руху. Як свідчить аналіз статистики, майже всі нещасні випадки сталися в темний час доби. Водіям значно важче помітити в сутінках пішохода, зодягнутого в темний одяг, як і пішоходів невтямки, що на мокрій слизькій дорозі гальмівний шлях автомобіля збільшується в кілька разів.

Наведу такий приклад. Громадянин О. М. Івченко дуже поспішав додому на чергову серію цікавого телефільму. Він побіг через проїзну частину вулиці Артема в невідомому для переходинців місці, не помітивши авто-

мобіль, що наближався. Водій, який аж ніяк не чекав появи пішохода, різко натис на гальма, однак машина продовжувала рухатися юзом і збила чоружника. Якби асфальт був сухий, відстані, що залишалася до пішохода, водієві вистачило б для того, щоб зупинитися. Однак мжичив дощ і тому гальмівний шлях автомобіля збільшився саме на ті «зайві» вісім метрів. До того ж і водій міг би почати гальмування значно раніше, якщо це було видно і пішохода в чорному пальті було б краще видно. От усі ці «якби», яких не врахував необережний пішохід, і привели його на лікарняне ліжко.

Особливості дорожнього руху взимку вимагають від пішоходів подвоєної обережності і обачності. Зараз кожне порушення встановлених правил, легковажність можуть призвести до лиха. В першу чергу слід пам'ятати, що найбільш небезпечним є перехід вулиці в невідомому для цього місці, перед транспортом, що наближається. Деякі пішоходи самовпевнено вважають себе досить шпритними для того, щоб встигнути проскочити на протилежний бік вулиці «під носом» у машини. Майже всі потерпіли так і пояснювали: «Думав, встигну...». Так ризикувати не можна. Адже

швидкість автомобіля, особливо в сутінках, вичапати дуже важко, і, як правило, водій нічого не може вдіяти, коли перед його машиною раптом з'являється постопа пішохода в темному одязі.

Зима заявила про себе якось відразу і дуже авторитетно міцним морозцем і снігопадом. І в той же день галасливі зграйки дятлів висипали з санчатами і лижками на подвір'я. Надвечір у Державтоінспекцію надійшли перші тривожні повідомлення: грузовик ледве не переїхав дівчинку, яка скотилася на санчатах з гірки прямо під колеса. Водій в останню мить зумів вивернути кермо і, виїхавши на тротуар, зламав дерево. В іншому місці хлопчик з'їхав на лижах на трамвайну колію. Ці факти викликають велике занепокоєння, бо свідчать про те, що батьки не контролюють поведінку своїх дітей, не знають, де і як вони граються. Під час шкільних зимових канікул слід подбати про організацію дозвілля хлоп'ят, про те, щоб їхні зимові ігри і розваги проходили подалі від проїзної частини вулиці.

Пам'ятайте, що життя і здоров'я малюків великою мірою залежить від вас, шановні батьки!

В. ШАРОВ,
старший інструктор управління Державтоінспекції УВС миськвиконкому, старший лейтенант міліції.

У СВІТІ ПРЕКРАСНОГО

ВИДАТНИЙ РОСІЙСЬКИЙ СКУЛЬПТОР

Той, хто хоча один раз побував у Москві на Красній площі, не міг не звернути уваги на чудовий пам'ятник двом російським патріотам Мініну і Пожарському. Проте, чи всім відомо, що Іван Петрович Мартос — автор знаменитого пам'ятника — наш земляк, уродженець України?

Народився він у 1752 році в містечку Ічня Чернігівської губернії. В дванадцятирічному віці він поступив до Академії мистецтв, де протягом 8 років вчився «скульптурному мистецтву» і малюнку.

Після закінчення Академії з золотою медаллю, художнику було надано право поїхати в Рим для продовження освіти.

Після повернення до Петербургу Мартос стає викладачем Академії, одержує звання академіка, потім професора і нарешті призначається ректором.

Вже перші роботи молодого скульптора свідчать про художню зрілість автора. У ці роки він багато працює в галузі надгробкової пластики — новий для російського мистецтва. Саме тут він домогся найбільшого успіху. Надгроб'я С. С. Волконській та М. П. Собакіній — справжні шедеври російської скульптури. Успіх цих робіт був таким великим, що скульптор одержує багато замовлень і плідно працює над ними. Всі скульптури різні за композицією, за характером виконання; ранні роботи відзначаються ліричністю, інтимністю, пізні — монументальністю, іноді патетикою.

Видатне місце серед більш пізніх творів Мартоса займає надгроб'я О. Куракіній. В цьому творі він піднявся до висот справжньої монументальності. За висловом одного з сучасників, скульптор міг примусити мармур «плакати».

На початку XIX сторіччя в Петербурзі розпочалося спорудження Казанського собору, в прикрашенні якого брав участь і Мартос. Скульптор успішно вправлявся з важким завданням — передати різні людські почуття і душевний стан людей. Декоративний рельєф, який він виконував, відзначався чіткістю розташування груп, продуманістю і складністю ритму.

Найбільшою слави Мартос досяг після створення вище згаданого пам'ятника Мініну і Пожарському в Москві. Робота над ним співпала з Вітчизняною війною 1812 року, патріотичним піднесенням в країні, ростом національної свідомості. Думка про встановлення монументу двом видатним діячам російської історії виникла раніше. Було оголошено всенародну підписку — збір коштів на спорудження монументу.

У 1808 році урядом був оголошений конкурс, в якому, крім Мартоса, участь брали скульптори Шедрін, Прокоф'єв, Демут-Малиновський, Піменов. Перше місце завоював проєкт Мартоса.

Його пам'ятник підкупав своєю урочистістю. Скульптурна група Мартоса відрізняється виключною цілісністю, фігури в ній тісно пов'язані композиційно. Мінін привертає увагу глядача цілеспрямованістю, поривом. Його образ сповнений внутрішньої сили, активності і разом з тим стриманості. Широкий вільний жест правої руки в бік Кремля стверджує домінуюче положення Мініна в композиції.

Пожарський також сповнений відваги і рішучості. Приймаючи меч від Мініна, він немов піднімається з свого місця і готовий слідувати за ним.

В пам'ятнику зафіксовані російські національні риси, втілені думки і почуття, що хвилювали широку громадськість Росії. Їх подвиги нагадували про недавні події Вітчизняної війни 1812 року.

І. ШЕВЧЕНКО.

В. о. редактора С. РУДЕНКО.

З ПОЕТИЧНОГО ЗОШИТУ

ВСЕ ДЛЯ НИХ

Просыпаются лес
И встречает гостей:
Словно светится весь
От улыбок детей.
Дорог всем перезвон
Эха их голосов:
Сердца радость и стон,
Что понятны без слов.
За их плач, первый шаг,
За их ласку, любовь,
За смешинку в глазах
Умереть ты готов.
Все для них: воды рек,
Солнца луч, небеса,
Нежный шепот смерек
И, как звезды, роса.
Но коснется война
Дня кровавой рукой,
И взрывная волна
Все смешает с землей...
И не станет росы.
Пушки вытопчут дол,
Жизнь и смерть на весы
Станут рядом под ствол.
Нет! Планета не даст
Мать с ребенком убить:
День еще не угас —
Должен Мир победить!

Чтоб каштаны Земли
Над живыми цаплями,
Чтобы песни свои
Пели им соловьи.

Сверкают звезды над землей:
Над лесом, полем,
Над прудом.
И говорят они с тобою
Своим небесным языком.
О том, что есть среди них
планеты,
Где жизнь, как и у нас,
в цвету;
Что в гости ждут они ракеты;
Что их когда-нибудь
найдут.
Плывут ракеты все быстрее
По звездной россыпи
путей.
Среди черноты все ярче рдеет
Мечта увидеть там людей.

Н. ПОПОВА.

СВІТЛО І ТІНІ

Країна молодих

В нашій академії навчається чимало представників Польської Народної Республіки.

Польські друзі прагнуть якомога більше узнати про нашу країну, читають радянську пресу, їздять на екскурсії.

А що знаємо ми про нашого найближчого сусіда, Польську Народну Республіку? Чи всім відомо, що третині громадян ПНР не виповнилося ще й 19 років, а більше половини поляків не переступили тридцятилітній рубіж. Молодь активно включається в життя держави. Прагне стати висококваліфікованими спеціалістами, одержати вищу освіту.

Система освіти в Польщі дає можливість навчати протягом року 450 тисяч юнаків і дівчат у 80 університетах та інститутах. Зараз у країні на 10 тисяч жителів припадає 136 студентів, а 800 тисяч чоловік уже мають дипломи про закінчення вузу.

Операція

«шість студентів»

Поліційні власті в аргентинському місті Консепсьон вирішили раз і назавжди покінчити з неспокійними студентами і з цією метою застали у місцевий університет шістьох своїх молодих, що «подають надії», співробітників. Провокатори повинні були виступити у ролі студентів, а одночасно скласти повний список членів радикальної молодіжної організації.

Вже через два місяці у відділення поліції прийшло донесення: трое агентів заявили у ньому про своє рішення присвятити себе надалі тільки «чистій» науці, останні ж трое додавали, що вони вступають у відому поліції радикальну організацію і надалі докладуватимуть всіх зусиль для викриття підставних «студентів».

З ЛЮБОВ'Ю ДО ПРИРОДИ

ГРИШКА

Ми і наші менші брати — тварини...

Про взаємини людей і оточуючого середовища багато зараз говорять і пишуть. Сучасна людина, яка переважно живе у великих багатопверхових містах, все більше відривається від природи і щось втрачає від цього. І тому випадки, коли втрачений зв'язок між ними встановлюється, сприймаються з великим інтересом.

Зараз я хочу розповісти вам

історію маленької білки, яка потрапила в біду і була врятована студентом III курсу лісгосподарського факультету Олександром Гуменюком.

Сашко — член гуртка біологічно-мисливствознавців — здійснював подорож по Голосіївському лісу. Раптом він побачив білку, яка не збиралася рятуватись втечею. Вона дала Сашку у руки, і хлопець помітив, що у тварини перебито задню ліву лапку.

Студент приніс потерпілу в гуртожиток, перебинтував лапку і змайстрував для нового мешканця зручне гніздечко на шафі.

Гришка, так назвав Сашко свого пацієнта, зразу ж відчув тур-

боту і ласку з боку людини. Він лежав у гніздечку, весело і спритно гриз горішки і корочки хліба, якими почастивав його хлопець.

Близько місяця Гришка не міг бігати. Він терпляче лежав на шафі, згорнувшись калачиком. Коли лапа загоїлась, Сашко посадив звірятко собі на плече і пішов з ним у Голосіївський ліс.

Легкий вітерець колисав верхівки сосен. Сонце наповнювало ліс тією особливою грою свого проміння, від якої так легко стає на душі.

Гришка з дивною легкістю стрибає по минулорічних листях, по вітах дерев. Сашко довго після того, як Гришка зник з його очей,

дивився в просвіти між деревами. Шкода було розлучатись з звірятком, до якого він так звик за цей час.

Якими ж були здивування і радість хлопця, коли наступного ранку в гніздечку на шафі він побачив Гришку!

«Як же ти потрапив на третій поверх», подумав Сашко і визирнув з вікна. Якраз напроти вікна піднімалась пожежна драбина.

З тих пір кожний ранок білка біжить в ліс, а ввечері неодмінно повертається додому.

А. АРХІПОВ,

студент III курсу лісгосподарського факультету.

«Зимова казка».

Фотостуд В. Шевченка.